

# REGGELŐ.

**Pesten vasárnap martius 1-jén 1840.**

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul: postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

### *Átok és áldás a művészetben.*

*(Folytatása.)*

Ellena chocolate-ot reggelizett, 's e' közben először öltöztet-fel magát. — Mr. Pike jelenteték. Kedvetlenül üdvözlé a' mély bók-kal belépettet. — „Megint hangjegyek?” — szólla nyersen 's egy csomó papirra mutatva, melyet Pike hónalja alatt hozott. — „Föl-séges szerep, madonna! Egészen kegyednek irva! Bolena Anna! Négy hét mulva színre kell kerülnie! Csupán kegyedtől függ!” — „Négy hét mulva!? Pike, megőrült ön? e' tömeget négy hét mulva? Négy hónap mulva sem, azt mondom én!” — „Igen de, madon-na, szerződésünk!” — „Felbomlott, mihelyest ön akaratonnal ellenkezik; értette mr. Pike?” — Az igazgató hallgatott, 's zava-rodva játszik, alázatosan az ajtónál állván, kalapjával. — „Inkább tehénfejő szolgáló, vagy valamely utazó családnál nevelőné leszek; sőt, Istenemre! inkább egy podagra és asthmában sinlő agg férjét ápolok, mint önhez szegődni, Pike! Igen, ez gonoszabb a' cornwal-lisi bányákban dolgozás és gályarabságnál!” — és eltikkadva hall-gatott. — „„Madonna emlékezni fog — monda fájdalmasan az igaz-gató — mi volt három év előtt, midőn” —

Ellena halkkal felállott. — „Pike! — harag sápadtan 's resz-ketve a' megrettentnek szemébe pillantva — Pike! Még egy szót ama boldogtalan időről, 's nevem nem jövend többé ön hirdetményé-re! Igen, nem tagadom, nyomorult ujoncz voltam, midőn ön egy szerencsétlen órában, valóságos koldús-béréért, felfogadott. De, ins g fíja, ha tudnád” — szavait elharapá, 's hidegen, büszkén monda tovább: „Kinek erejével jutottam mostani fényes pályámra sir? öné-vel, vagy magaméval? Menjen, keressen ön helyembe mást, ki csavargó komédiásnéból egy év alatt prima donnává küzdi-fel magát. Igaz, ön taníttatott; de ki szedi ezért művészetem gyümölcsét? Menjen ön, kísértse-meg miss Myrtlevel, a' feszes, angol szinpadi vázzal, vagy a' ravasz, hangjavesztett olaszsnővel, vagy kivel tet-

szik! kísértse-meg mondom, zsebébe seprend - e egy estve „Desdemónára“ 6.000 frankot? Menjen ön!”

Büszkén fordult-el a' porig sujtottól, 's pipere-asztalához lépén hosszú, aranyló haját leereszté, melly gazdag fürtökben hullámozott-szét a' hófehér pongyolán. Pike még megkísértett néhány szállásmódot, de a' dalnoknő úgy tön, mintha jelenlétéről mit sem tudna. Csak akkor fordult-meg hirtelen Ellena, ki a' tükörben minden mozdulatára vigyázott igazgatójának, midőn az a' hangjegy-csomót alattomban egy márvány asztalkára tolván, sok hajlongás között elosonni akart. — „Pike — monda neki a' nélkül, hogy tekintetére méltatta volna — Bolena Annát vigye onnan magával; e' seasonban nem fog adatni, érti?“ — Az igazgató mélyen hajlott-meg. — „Azután holnapra hirdettessen más darabot; nem vagyok egészen helyén, 's Camillát nem énekelhetem. Vagy használja helyettem Sophyt, 's mondja a' közönségnek, hogy az kérelmemre történt.“ — 'S kezével távozást inte. Sohajtva, 's a' mosónő leányára boszús pillantatot lövelve, dugta mr. Pike hosszú fejér öltönye zsebébe Bolena Anna szerepét, 's ment.

Ellena hangos kacajjal nézett a' távozott után, 's a' reggeltől érkezett látogató-jegyeket 's billet-doux-kat forgatá. — „Mylord Fitz-Allan bátor tudakozni, miként nyugodott donna Ellena teg“ — 's az illatos billet ásitás közben repült földre. Hasonló sors ért még egy tuczat rokon tartalmút, két annyi meghívó 's három annyi látogató-jegyet, mellyeknek mindenikén férjfi-név állott, 's mindenkinek csucsá behajtva volt, az elavult „E. P.“ kipótlására. Csak egy fejér, szerény külsejű 's arany metszetűt tartott még gondolkodva kezei közt a' tisztelkedésekkel elárasztott. A' jegyen „sir Charles“ volt olvasható: olly név, melly a' dalnoknőnek annyi anyagot nyujta elmélkedésre, mint minden hölgynek egy olyané, ki még idegen ugyan, de övé lehet. A' jegy ölébe hullott, 's Ellena ismét álmódosza meredt maga elébe. Lenni, vagy nem lenni? Dalnoknő vagy mylady? — Pike rabnője vagy Charles zsarnoknéja? Ellena mindkét szelenczét pártatlan szemekkel méregeté. Őt szeretni — lehetlenséggel határos; nevévé lenni — könnyű dolog. Ellena határozott, de előbb, mint némberek szokták, más gondolkozását is tudni akarta.

E' kedvező pillanatban lépett-be miss Sophy, másod rangú dalnoknő, csinos, de donna Ellena mellett kevés fontosságú tünemény, amannak pótléka, ha megbetegednie tartá kedve, vagy színház helyett valamelly estélyre mennie, 's egyszersmind biztosnéja a' szinpadon 's azon kívül. Ennek hű keblébe rakta-le most Ellena kétségeit 's aggályait. Kölesönösen panaszlák-el egymásnak hivatásuk terheit; gáncsolák a' reggeli hosszadalmas gyakorlatokat, mellyeken a'

kora kelés és hidegtől dideregve, a' sötét színfalak közt támolyogniok kell; az érdektelen 's részint annyira hasztalan szerepeket, hogy egyszeri betanulásra is méltatlanok, részint pedig emberi elme fogékonyságát meghaladók; magukat az előadások estvéit, mellyeken egy ismeretlen 's szeretetlen tömeg elébe kell állni, még pedig gyakran kedv nélkül, minden karzati matróz kényének martalékaul adva, 's egy részt a' részrehajló kritika nyilainak, más részt előkelő, szemtelen, feslett életű piperőczek 'tolakodásainak kitéve.“

Ellena összeborzadt. — „Előadás után pedig — monda a' rajzot kiegészítőleg — lankadtan 's felindulva valamelly izetlen vén anyóka estvélyére menni, ott a' vendégeknek ritkaságként mutogatgatni, mint valamelly tanított hiena, mint a' rudon ülő papagáj, 's hátulso lábain tánczoló känguruh!“

„Igen — folytatá Sophy — 's éjjélutáni két óraker fejfájással, migräne-vel hazatérve az asztalon új szerepet 's mellé egy mérges kritikát találni, mellyet valamelly éretlen pimasz firkált össze, minthogy őt mint szemtelen koldúst eligazítottuk. — O nem, kedves Ellenám, te jobb vagy, hogysem illy életet, szebb, mintsem illy fárasztó pályát, nemesebb, hogy sem illy lealacsonyításokat érdemelnél!“

„Hizelkedő! — De hát még szerelmők!? — Lehet-e valami irtóztatóbb, mint ajánlataikkal halmozgatni? Nézd csak!“ 'S szekrényéből egész halom, minden színű és idomú levelet szedett-elő.

„Egy tönkre jutott hajfodrász kezével kínál-meg, hogy mint eleven czégért boltjába állítson. Ez volt szini pályámon az első. Második: a' White-Chapele egyik legnyomorúbb boltjának ujonceza wertheri hangon fenyegetődzik, hogy főbe lövi magát, ha meg nem hallgatom Harmadik, negyedik, ötödik; hasonló tartalmúak mindenből kikopott sártipróktól. Tizedik: egy éhen halással küzdő író halhatlanságot ígér tollával, ha én hangommal kenyeret szerzek neki. Huszadik: egy ötven 's hatvan között biczegő falusi nemes, ki, saját vallomása szerint, örökös ugyan de veszélytelen hurutban szilik! O drága Sophym, engedj megszűnnöm elősorolásuktól.“ — Sirás és nevetés közt ingadozva löké az egész csomót kandallóba; csak egy fejtér lap menekült-meg az elhamvadástól, melly a' csomó közül Sophy lábaihoz repült.

„Nézd csak — kiálta ez élénken — a' sors szava!“ — Lehajolt, 's a' megmentett lapot Ellenának nyujtá, ki az aláírásból félig örvendő pirulással olvasá-ki „sir Charles“ nevét. Sophy ujjongva tapsolt. — „Igen, ez a' neked való férj. Tisztán imádó szív, 's tizenhat ezer font évi jövedelem, mit kívánsz többet?“

Sophy kifogyhatlan volt az imádónak tulságos dicséretében; ragyogó színekkel festette-le egy kényelmes, gondnélküli élet képét; a' franczia, olasz, német országon teendő utazásokat; a' négy lovas hintót; színházban az undorító green room \*) helyett saját páholyában ülést. — „Fogd mindjárt azt a' tollat — sürgeté a' gyöngén ellenszegülőt! Irj sir Charles-nak egy pár kedvező sort! Engedd magad szerencsédre kényszeríteni.“

Ellena vonakodva lépett asztalhoz; leült, három tollat 's hat iv legfinomabb Bath-papírt tépett-szét, 's végre is futtában oda-vetett néhány sorocská lön eredménye tépelődésének.

Sophy azonban egy végre még is kivivott diadalnak tekintetével függött az irónón, 's arczai sötét pirral lángoltak. Most már céljánál volt; Ellena lelépett a' színpadról; a' napletünt, 's a' hold felragyoghatott; álnok szíve hatalmasan dobogott az öröm miatt, 's még is színlett sajnálkozással panaszlá, miképp' nemcsak legjobb barátnéja, hanem a' művészetben vezető fönséges mintájától is meg kell válnia, és bevételt a' beírt lapot. A' koczká el volt vetve. Nem telt-el fél óra, sir Charles már a' szép dalnoknő lábainál hevert, ki ama néhány sorban hattyú-dalát éneklé-el. Az eljegyzés-megtörtént, 's míg a' kék tengerén merengő, nászajándékokat összevásárlandó, vőlegény boltból boltba nyargalt, a' menyasszony magányosan 's némán ült ebédjénél. Az ezüst tálak gőzölgő tartalmai alig illetettek, egy intésére minden elhordatott, 's Ellena forró fejét kezére gyámitva kerevetre dőlt, egy nyugtalan szendergésben enyhet, vagy forró könnyűben lecsendesülést keresendő.

De mennyire bámult-el donna Ellena, midőn rövid pihenés után fölébredve lábainál, feléje háttal egy idegen férjfiút látott ülni! A' fiatal hölgy rémülten szökött-fel, melly neszre a' különös vendég is telé fordult: „„Jó estét Elly — monda egy hang, melly sirból felhangzottként csapott füleibe. — „Az Istenért, Frank! te vagy itt? Hogy' jöttél ide? “ — kérdé szorongó kebelével. A' hajdani kedvesnek minden válasza egy keserű mosoly vala; arcza, mennyire a' szürkület látni engedé, halvány, beesett, 's idő előtti redőkkel barázdált volt. Ellinort aggály szállta-meg a' váratlan vendég közéletében, 's világért akart csemetetni; de Frank izmos karral visszanyomá a' kerevetre. „„Ne félj tőlem Elly! — mond az ifjú — azt hiszed tán, őrült vagyok? Még nem! Csak bucsúzni akarok tőled; mivel, mint hallom, a' szárazra még utazni.““

Ellena csak egy szócskát sem tudott felelni. „Hogy 's mint van atyád, Frank?“ — kérdé, hogy a' beszédnek más irányt adjon.

\*) Angol műnyelven az öltöző szobának neve.

„Nem tudom, — lön a' válasz — mióta küszöbét utószor át-  
léptem, nem láttam a' békebirót.“

„S nem vagy többé atyád házánaál?“

„Azt hitted tán, hogy ama nyomorult fészekben fogok elpe-  
nészedni? Én is művész lettem, Elly! Esztendeig kóborló csapatok-  
kal kószáltam; egy ideig mr. Bat-nél is játszottam, minthogy a' komi-  
kust valami lopásért hűsre tették. Tegnap estve pedig a' Convent-  
garden-ban léptem-fel vendégképpen.

Ellinor nem tudá, az őrzöngés szöll-e ez emberböl, vagy a' va-  
ló. Kérdezni nem bátorokodott; mig végre Frank, hosszú, rejtélyes  
szünet után ismét megszöallt. — „Nem mindenki olly szerencsés,  
mint te, Elly. Első felvonásban kikaczagtak, mit jó jelnek tarték,  
minthogy Fallstafot játszám; másodikban kifütyöltek, harmadikban  
pedig fel kelle hagynom szerepemmél, minthogy egy burgonya éppen  
orromat találta, mellyből a' vér nem folyt, hanem patakzott. Az  
igazgató szemembe monda: hogy legkisebb hajlam nélküli fajankó  
vagyok, 's inkább csizmatisztitónak vagy hetesnek illeni, mint szí-  
nésznek.“

Ellinor helyzete mondhatlan gyötörö volt. E' különös emberrel ma-  
gára létel a' mind inkább sötétülö szobában, holott sir Charles minden  
pillanatban visszatérhete, annyira megzavará, hogy nem tudá el-  
határozni, mihez kezdjen. — „Frank — monda végre igézöleg lágy  
hangon — gondoltál-e néha reám 's a' régi szép időkre?“

A' boldogtalan tagadölág rázta fejét.

„O ne, Elly! — monda — ne így kérdezz. Hisz' te lady léssz,  
és a' szinpadnak, mellyre éretted léptem, bucsút mondasz. O Elly!  
— De hol van anyád?“ — kérdé közbeavögölág.

Ellinor habozva rebegé: „Szölöföldjén, egy házacskaát vettem  
neki, 's most ott tölti napjait. Szegény öreg nem tudá megszokni a'  
nagy világot, haza kívánczokzott, 's én engedék kívánatának.

Frank hallgatott. — „Te nem vagy többé Elly; — kezdé ismét  
hosszú szünet után — most donna Ellenának neveznek, rövid időn  
pedig your ladishyp-nek fognak tisztelni.“ — Az ifjú vadon szö-  
kött-fel, karjánál olly kiméletlenül rántva maga után Ellenát is,  
hogy az jajdulva bele fogózkodott. — „Asszony! — monda a' dü-  
höngö fog-csikorgatva — hogy engem megcsalál, 's bennem a' szent  
szerelmet elárulád, megbocsátom; hogy öreg anyádat magadtól segede-  
lem nélkül eltaszítád, bocsássá-meg Isten. De, asszony! hogy mű-  
vészeted' is odahagyád 's nem szerelem, hanem dölyfös önzésből,  
azt meg nem bocsátom, 's annál kevésbbé bocsáthatja-meg Isten!“

Nyöszörgve rogyott az eliszonyodott nő Frank lábaihoz, mintha  
annak átkától sujtattott volna le. Meredten nézett ez rá, 's erősen



tartá karjainál. — „Hiába torzankodol, hiába hívnád teremtményeidet is. Az előszobát bezávaroltam.“

„Mindenható Isten, elvesztem!“ — nyögé Ellena. Egyszerre egy szabadító eszme merült-fél agyából. Lassanként fölegyenesült, 's a' régen mult idők hangján sugá kinzója fülébe: „Frank, játék után a' kutnál foglak várni.“ — E' néhány szó bűverővel hatott az ifjúnak dultt lelkére. Nevetett, sirt, sőt még régi jelét, a' fürjstót is hallatá, 's mintha a' „félhold“ erkély-szobájába lépne, hallhatólag zokogva veté magát Ellinor keblére, csókokkal, könnyűkkel árasztván - el őt.

E' kétes perczen harsant-meg sir Charles szava a' csarnokon, 's a' komorna kopogtatott. — „Frank! — sipegé Ellena eszméletlenségében magát feltalálva — mr. Bat havi béremet hozza. Osonj-el, holnap estvére viszont látjuk egymá t!“

A' boldogtalan helybenhagyólag inte igent; még egyszer megcsókolá, 's lábhegyen kicsuszott. Felzárván az előszobát, árnyékként surrant-el a' bámuló sir Charles mellett, 's három szökéssel utszán volt.

Sir Charles idegenkedve de vőlegényi boldogság érzetében uszó kebellet, 's katulyákkal terhelve lépett Ellena szobájába. — „Hogyan kedvesem, gyertya nélkül?“ — kérdé a' belépő. Semmi felelet. A' baronet rémülve nézett körül; Ellena eltűnt. Csak akkor találtak a' szőnyegen élet nélkül elnyultt, 's kezeit görcsösen szívéhez nyomóra, midőn a' gyertyát hozott komorna belépett.

*(Folyt. következik.)*

## TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Verebek termékenysége. A' „Progrès du Pas de Calais“ egy esetet beszél-el, melly ha való, felvilágosítást ad a' verebeknek majdnem hitetlen termékenységről. Mult tavaszon t. i. egy valaki tágas nyílású agyag edényt függesztett-ki ablaka elébe. Néhány nap mulva jő egy veréb, az edénybe fészket rak, 's azután tojni kezd. Mielőtt azonban kotlani kezdett volna, a' esereptulajdonos elszedte tojásait. A' távol volt veréb megérkezik, látja a' rablást, 's a' nélkül, hogy ezen megindulna, ismét tojik. Ezek is elszedettek alóla, és a' veréb olly jó lelkű volt, hogy a' vizsgálónak tréfáit elrontani nem akarván, folyvást ujból és ujból tojott egész nyárutó közepeig; akkor már még is bele unván a' kötözködésbe, elmaradt, 's nem láttatá magát többé azon edényben, mellybe egy folytában 56 darabot tojott! A' derék tojás-tolvaj azonban emléket érdemel kandiságaért; mert miután Buffon szerint egy pár veréb évenként egy véka gabonát emészt-fel, ezen 56 tojás, ha t. i. mind kikel, első évben 28, 's ha ismét minden pár 56 tojást fogott világra hozni, második évében 812, harmadik évében pedig, folytonos gyarapodás mellett, már 22.764 mérő gabonát emésztendett-fel.

Földrengés Persthire-ben. Az e' grófságban majd nem évenként dulongó földrengés minapában Crief és Strathean városokat rázta-meg, szerencsére azonban semmi kárt nem okozott.

Vízet izzadó fák. Ferro szigetén csak három forrás, 's ezek is majdnem hozzá férhetlen részén buzognak-fel a' partnak. E' mostohaságért azonban más pótlékot nyujta nekik a' természet: fákat, mellyek vizet izzadnak-ki. E' forrásfák közép-nagyságúak: leveleik kemények, hosszudan hegyes 's mindig sötét zöldek; természetbúvárok a' laurus indica egy nemének tartják őket. Koronájok ormán örökös köd uszik, melly annyi vízzel látja-el a' leveleket, hogy azok folytonosan csepegnek. A' viz tiszta és jó ízű, embernek, baromnak egyaránt hasznos.

Tengeri tigris. Hawre közelében egy eddigelő ismeretlen halat fogtak. Alakja hasonló a' tengeri vagy is fóka-oroszlánéhoz; minthogy azonban egész teste csikokkal és pettyekkel van elöntve, mint a' bengali tigrisé, nemmellyek tengeri tigrisnek nevezék-el. E' ritka harács további 's pontosabb megvizsgálásul december 4-kén Parisba szállíttatott.

Rovarnövény. A' „Dumfries Courierből“ (I. Galignani's Observer dec. 5.) következőt olvasunk: Mackay ur, a' britt consulság tagja Maracaibo-ban, egy növény leírását közli, melly ott a' tartományban Protojoy név alatt ismeretes; 's egy rovarnak különös átváltozása által lesz növénynyé A' leírt rovarnak már néhány lába gyökérré változott, 's Mackay ur kezébe illy állapotban került. Egy illy rovar nem rég északi Carolinában is találtak. Midőn e' teremtmény rovar alakot ölt magára, mintegy ujjnyi hosszú, 's jó formán darázshoz hasonlít. Ha egész hosszúságát elérte, föld alá búvik 's élni megszűnik; nem sokára elötün két első lába, a' növény felserdül, 's rövid időn ő ujjnyi magasra nyúlik. Galyai 's levelei a' lóherhez hasonlóak; az elsőknék hegyein bogyók támadnak, magukon sem levelet sem virágot nem hordók, hanem méhökken egy rovar rejtők, melly midőn felnőtt, vagy földre hull, vagy a' növényen marad, 's a' levelekből táplálja magát mindaddig, míg az egészet fölemeszté; ekkor ismét visszatér a' földbe, hogy ujan növénynyé serdüljön.

## KÜLÖNFÉLE.

Valami sz. Bálint ünnepéről. Londonban a' királyi literaturai társaság első ülésében, a' titoknak Hammer-Purgstall bárónak egy közleményét olvasá-fel sz. Bálint ünnepéről, melly már több süketlen fürkészet tárgya volt; mert magyarázatát nem a' catholicus naptár, nem is Februata istennő romai ünnepében kell keresni, hanem a' legrégibb korból fennmaradt naptárakban, mellyeknek ünnepei a' romai és katholikuskóval összeolvadtak. Télutó 14-ke, vagy is sz. Bálint napja, mellyen még sok tartományban, sőt magában angol országban is, az ifjak mátkásodnak, az indus naptárban Ganesanak, a' házasság istenének, van szentelve. Azon népmonda értelménél fogva, hogy e' napon választják a' madarak is párjaikat, keleten egy réginaptár-szóhagyomány forog a' nép ajkán. Télutó napjaiban három csepp harmat hull égből a' földre, első 7. második 14. harmadik 21-kén, mellyeknek hatása a' természetbe tavaszon új életet önt. Első csepp szétgőzöl a' légben, második a' vízbe hull, harmadik a' földdel elegyül össze; első a' légkörnemzőerejét költi-fel, második az állat-, harmadik a' növényországet. Sz. Bálint ünnepe tehát egy napon esik a' Hindu, Persák és Arabok legrégibb ünnepeivel, kik a' napon a' házasság istenét, a' nemző erő ujrasszületé-

sét ünneplék. Innen magyarázható-meg azon általános keleti szokás is, miszerint e' napon ( mint szintén ugyan e' hó 23-dikán ) szoktak szerelmi leveleket írni.

## INNEPLÉS.

### *Csusza-innep Veronában.*

(Folytatása.)

Elöl 4. i. az egész sz. zenoí vidor küldöttség, camisciollik, macheronik 's a' t. páronként, ujongató tolongásban, melyből bohózatos főségeben tűnt-ki annak főnöke, környeztetve álорczás hangászcsapatoktól, melyek el nem mulaszták azon hatást gyakorolni a' fülre, mely igen is megegyezett a' sokszínű festvénnyel, mely felöltött volna minden o'dalról a' szemnek, ha egy másik menet, mely amához csatlakozék, kellemesen a' szemet meg nem lepte, 's a' felizgatott képzeletet a' bohóskodó farsangi szeszély e' jelenetétől ősz századok tiszteletre méltó csarnokába át nem helyezte volna: középkori ruhába, fekete bársonköpönyegbe 's négyszögű papi süvegbe csinosan felöltözött lovas álорczás diszes kíséretével — mely szintén jeles lovakon dúsan fölékített bársonköpönyegeken 's magas tollzatú papi süvegekben (ősz-szesen 24.) méltóságos magatartással a' nép előtt elment — voná magára a' figyelmet. Ez által Tomaso da Vigo, az innep alapítója, volt képviselve, midőn Verona előkelő nemesei kíséretében a' nyugtalanság lecsillapításaul sz. Zenóba menvén, megjelentével csendet, szabadító segítséget 's a' felzudult sz. zenoíak közé vidámságot hozott, 's e' menet valóban nemes magatartása, 's gazdag és izletes öltözete, lármás innepélyesség közepette is, alkalmas volt ama főséges benyomást szűlni a' kedélyekben, mely illő volt mind jö-tékony céljához, mind méltóságához azon innepnek, mely három viharos század alatt tisztes szokásban tudá magát sértetlenül fentartani, tán hosz-szasb ideig, mint némely fenszárnyaló politikai alkotvány, mely örök idő-vel vélt kevélyen daczolhatni. — 36. koei vagy koeihoz hasonló műnek pompás sora, színes posztókkal, lobogó zászlókkal, koszorúk és füzérekkel földiszítve, kíséré a' csinos sereget. Ezek képviselői voltak a' mesterembe-rek és kalmároknak, kiknek minden neme illy 6. lóval vagy ökörrel vontatott 's az illető emlékképek és ismertető jelekkel művészileg fölékített koei által ábrázoló rangját vagy mesterségét és műveit, vagy, hol ez meg nem tör-ténheték, azokra célzó irott utalványokat osztogatott bőven mindkét oldal-ról a' sűrű néptömeg közt a' koeiból. Ugy nevezett faecchini-k felkoszorú-zott sajtczipókkal, boredényekkel 's a' t. sorban mentek e' koeisimenet előtt, melyet bőség koeija (carro dell' abbondanza) nyitott-meg, honnan ezen in-nep hajdanta bőség innepének is neveztetett. Ez mozgatható, csinosan elren-dezett konyhából álla, hol az egész menet alatt csuszát készítettek 's osz-tottak folyvást; ezt a' többi koei követé.

(Vége következik.)

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.